

בדרכו אמונה

במשנת מרן רשכבה"ג הדרך אמונה זללה"ה

המבזה גדולי הדור יותר גרוע ממחלל שבת!!!

קודם ימי הדין שבו נזעק ונתנה תקף קדשת היום פ' הוא נושא נא, הלב נקרע לגורים בראות כבלע את הקודש, מסע תרעלה בו שותפים כל שונאי עטרת תפארת ישראל, ביניהם כאלו שמחשיבים את עצמם לחלק ממחנה יראי ה', ומנסים בדרכי צביעות ושקר ללחום נגד הוראת גדולי ישראל בראשם מנהיג הדור רבינו מרן הגר"ד לנדו שליט"א, אך לא ירעד לבבם. באיזה זכות מעיזים הם בסליחות לומר ולך הצדקה ולנו בושת הפנים, **איה בושת פניהם בעת שכל צרוע וזב חושב שיש לו זכות דעה בכלל אחר חותם המלך. ולעורר מחלוקת קרח ועדתו. ועוד בימים ספורים קודם יום הדין. אינו נא לנו.**

וזה גם העת להביט ולהבין כמה חשוב להיזהר ולהתרחק ביתר שאת מכל כלי הטומאה למיניהם וסוגיהם, כל החובקי מקלדת אוחזי אשפתות שהם האחראים העיקרים לכל מסע התרעלה הזה, וזה המקום לציין מה שכתוב רבינו קודם ר"ה תשע"ה: **"ודאי המחזיקים בידם את המכשירים הטמאים הרי הם בסכנה גדולה ביום הדין"**. ובוודאי ממכתב זה נבין כמה חשוב לנו להתרחק לא רק מכלי הטומאה, אלא מכל האחראים להחטיא אחרים בכלי הטומאה, ולאטום אזניים משמיעת דעותיהם המלאות מינות. גם אם הוא וכליו מתחזים לחרדים.

עכ"פ כבר שמענו בשם רבינו שלפני ביאת המשיח, יהיה בירור מי לה' אלי, כל אחד יראה לאן הוא שייך אם נאמן הוא לגדולי ישראל, או ח"ו... וכמובן לא יעזור רק בציות ובהסתובבות אצל גדולי ישראל צדוק"ל, כפי שלימדנו רבינו הלוח וחזור כל דור יש מנהיג לאותו דור, וכפי שכותב רבינו באחרות יושר: **"והחכם שבימך כדור שהלך וחכמים הראשונים שהיו לפניך כו' וכה"א אל תאמר מה ה' שהימים הראשונים היו טובים מאלה (ועי' ר"ה כ"ה)"**. וכדי להבין חומר המבזה ת"ח, נסיים במשפט שביקש מבנו הגאון ר' שלמה קניבסקי שליט"א ר"י קרית מלך למסור בשליחותו בכינוס ראשי הישיבות - בב"ב, בתחילת המערכה נגד כת מבזי התורה: **דבר ראשון הוא אמר לי תגיד להם שכתוב בגמרא שכל המבזה גדולי הדור אין לו חלק לעוה"ב וזה יותר גרוע ממחלל את השבת שחייב סקילה למרות שזה לא כתוב מפורש.**

ובו תנשא מלכותך: הוראות והנהגות רבינו הקדוש זצוק"ל ביום הדין

נלקט ונערך מתוך קונטרס דקדוקי מצוות

שאינו עומד הוי כהעדר כבוד התורה, ולכן מוכרח לעמוד. אך אם הוא חלוש ברגליו ולא יחשדוהו מותר לישב. עכ"ל.

...

ה. היה אומר עם הציבור 6 בחזרת השי"ץ "וכתוב" "בספר" 7.

6. נשאל רבינו, על כך שב"ונתנה תוקף" אומרים את הראשון טוב והשני קשה, כגון מי ינוח ומי ינוע וכו', ואילו בסופו אומרים מי יעני ומי יעשר מי ישפל ומי ירום, בשלמא בסיפא אפשר לומר שרצה הפייטן לגמור בדבר טוב, על כן אמר תחילה מי ישפל ולבסוף מי ירום. אבל מי יעני ומי יעשר הכתוב קודם לכן, צ"ב למה שינה בו את הסדר? וענה רבינו, **אדרבא האמת היא כך שעשירות הוא הדבר הקשה יותר לעומת העניות**, כמו שאחז"ל בגמ' (חגיגה ט"ב) שחזר הקב"ה על כל מדות טובות ליתן לישראל ולא מצא אלא עניות, ופי' המהרש"א שקרא לעניות מידה טובה לפי שמחזירין למוטב.

וראה בתנא דבי אליהו (זוטא פרק ה') שמתוך עניותיהם של ישראל הם יראים את ה', שאם אין להם לחם לאכול ובגד ללבוש ושמן לסוך, הם מבקשים רחמים מן הממציא כל המציאות, כי ע"י העניות הם יראים את ה', ואין צדקות באות אלא מתוך עניות, ואין גמילות חסדים באה אלא מתוך עניות, ואין אדם לומד דברי תורה אלא מתוך עניות וכו'.

7. וכמו שכתב המטה אפרים (תקפ"ד, י'), שאומרים בקול עם השי"ץ רק שני הוספות אלו. ודלא כנכתב במעשה רב (סי' ר"ד) שהגר"א לא אמר עם השי"ץ הוספות אלו כלל. משום שברכות השי"ץ נחשבות כמי שמוציא את הציבור, וממילא אין על השומע להפסיק כלל באמצע הברכה.

והסביר רבינו שהגר"א לא אמר, כיון שהחזן לא הי' מפסיק בדיבורו וכשאמרו השומעים לא שמעו אמירת החזן, אבל אצלנו החזן מפסיק וכל הציבור אומר, ואח"כ החזן אומר ושומעים אותו, שפיר דמי. [וראה מש"כ בהנהגות תפילה לענין אמירת ברוך הוא וברוך שמו בחזרת השי"ץ].

...

ו. השיב רבינו שאי"צ לחוש לקום קודם עה"ש או נה"ח, שלא יהא דמיך מזליה

...

ז. אמר שמי שנרדם מעצמו בר"ה, או הניח ראשו ע"ג סטנדר ונרדם, לא ריע מזליה 8.

8. וביאר מקורו ממה שכתוב בירושלמי [מובא בראשונים ובפוסקים, עי' שו"ע (תקפ"ג, ב) ומשנ"ב (ס"ק ט"ו)] "מאן דדמיך בריש שתא דמיך מזליה". ולשון דמיך היינו בהולך לשכב ולא בנרדם מאיליו או שלא בדרך שכיבה, כדמוכח מדברי המדרש (ב"ר פע"ב ס"ג) עה"פ לכן ישכב עמך הלילה, עמך הוא דמיך עמי לית הוא דמיך, ומדלא אמרו מאן דנייב בריש שתא אלא מאן דדמיך, משמע שהקפידא על כך היא בדרך שכיבה לחוד. (טעמא דקרא עמי רל"ח).

...

ח. היה ישן אחרי חצות בשני הימים של ראש השנה 9

9. כמו שאמר האריז"ל שאחר חצות מותר לישן, לפי שכבר נתעורר המלאך על ידי תפילות ותקיעות, והובא במשנ"ב (תקפ"ג ט'). וראה בספר הזכרונות שהעיד רבינו שראה להחזו"א שישיב ביום א' דר"ה אחר חצות. ואף בראש השנה שחל בשבת, היה ישן רבינו אחר חצות, והביאו שכן דעת רבינו מרן פוסק הדור הגר"י קרליץ זצוק"ל שאפשר לישן אחר חצות אף בר"ה שחל בשבת. [ולא כמש"כ בביאורים ומוספים שבהוצ' דרשו שכיון שפי' האריז"ל האי טעמא, סובר רבינו שבראש השנה שחל בשבת אין לישן אפילו אחר חצות, כיון שאפשר שלא נתעורר

א. בליל א' של ראש השנה, היה אוכל 1 את הסימנים האמורים בגמ' 2.
1. אמר רבינו שכיון שאכילה זו היא לסימנא מילתא, אין צריך לאכול כזית שיעור אכילה, אף שלשון הגמ' (כריתות ו' א') יהא רגיל "למיכל" ריש שתא וכו'. [נמאידך בגמ' (הוריות י"ב א') הלשון יהא רגיל "למיחזי" בריש שתא וכו'].

2. והעידו שהיה אומר את היהי רצון בלא שם ומלכות, כלשון השו"ע (תקפ"ג, א') יאמר יה"ר שירבו זכויותינו, אלא שהמשנ"ב (שם, ב') הוסיף מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, והראה מקורו מכל בו והאבודרהם. ובספר ארחות רבינו (ב', עמ' קע"ה) הביא שהק"י אמר שאף שאפשר לומר היה"ר עם השם ואין בזה חשש הזכרת השם לבטלה, מ"מ הוא עצמו אומר בלא הזכרת השם. וכך נהג רבינו. [וראה בהליכו"ש (ר"ה פ"א הערה 70)].

...

ב. היה מקפיד מלאכול כמה מיני סלטים, מפני טעם חמיצות שמכניסים בהם 3.

3. כמש"כ המשנ"ב (תקפ"ג, ה') שיש הנמנעים מלבשל לר"ה מיני חומץ בארש"ט וכדומה. והוסיף בספר מטה אפרים (שם, ג') שלא לאכול מיני מרים אף כשאינם חמוצים. ודעת רבינו שלא לאכול אף דברים חריפים. (תורת המועדים).

...

ג. אמר תהילים בימי ר"ה שבת תשובה ויום הכיפורים אף בלילה 4

4. אף שבכל השנה הקפיד טובא שלא לומר מקרא ונ"ך משקיעת החמה עד חצות הלילה, [ראה מש"כ בזה בהנהגות תלמוד תורה], מ"מ בר"ה ויוה"כ לא הקפיד בזה. ונפיק מפי המשנ"ב (תר"יט, ו') שאם עדיין לא הגיע זמן ק"ש בערב יוה"כ, יאמרו איזה מזמורי תהלים קודם ערבית. [ומ"מ זה בזמן ביה"ש שאינו ודאי לילה].

...

ד. הקפיד שלא לישב בזמן שהיה ארון הקודש פתוח 5.

5. ראה בט"ז (יו"ד רמ"ב, י"ג) שכתב שאף שכשהספר תורה על הבימה, או על שולחן גבוה י' טפחים ורחב ד' שהוא רשות בפני עצמו אין צריכין לעמוד, וגם בזמן שהס"ת מונח בארון הקודש אע"פ שהוא פתוח. אלא שהעולם עושין כן דרך כבוד, לעמוד כל זמן שהארון הקודש פתוח.

וכיו"ב כתב השע"צ (קמ"ו, י"ח) שבפמ"ג כתב דכשהשי"ץ עומד עמה אין חייב לקום לפניו כיון שעומד במקום אחד, וה"ה כשפותחין הארון כי במקומה מונחת, ומ"מ העולם נוהגין בכל זה לעשות הידור לתורה ולעמוד. וכבר מובא מנהג זה בספר לקט יושר (או"ח עמ' קמב), וז"ל, "וזהו כשהיה [התרומת הדשן] בניאושטט, הארון פתוח, עומדין כל הקהל על רגליהן, כל מי שיש בו דעה". וראה גם בשו"ת חת"ס (ח"מ סוף סי' ע"ג) שאפילו כשהארון קודש פתוח, אסור לישב בבית הכנסת. וכיו"ב כתב בשו"ת פנים מאירות (סוף סי' ע"ד). וראה גם בשו"ת אגרו"מ (או"ח ה' ל"ח, ד') שהאריך אם זה גדר של מנהג חיוב או מצוה בעלמא.

ואם היה רבינו נחלש והקוק לישב, יצא לפרוודור שעל יד פתח בית הכנסת שהוא רשות אחר, ועוד שלא ראו משם את ארון הקודש, וישב שם.

וראה בספר ערוך השולחן (יו"ד רפ"ב, י"ג) שכתב, דאף שמן הדין אי"צ לעמוד כיון שהס"ת במקומה, אך כיון שנהגו כן לכבוד התורה, ממילא מי

המלאך משום שלא היו תקיעות, ואף שכתב הרמ"א (ר"צ, א') שיש בשינת הצהרים משום עונג שבת ולא יבטלנה.

...

ט. לא היה אוכל לפני התקיעות 10, והיה נשאר 11 בבית הכנסת.

10. לפי שאין לאכול לפני קיום המצוה, כמבואר בשו"ע (או"ח תרנ"ב ב') שאסור לאכול קודם נטילת לולב, [וכתב המשני"ב (שם, ו') דאף שטעימא בעלמא מדינא שרי, מ"מ אין להקל כי אם לצורך גדול]. וכן ברמ"א (או"ח תרצ"ב, ד') לענין אכילה לפני קריאת המגילה, והראה המשני"ב (שם, ט"ו) מקורו ממה שאסור לאכול לפני ק"ש של ערבית.

וגם ביו"ט שני שתקיעת השופר מדרבנן לא אכל, שהרי גם מצות נטילת לולב בשאר הימים הוא מדרבנן ולא חילק השו"ע באיסורו, וכן קריאת המגילה היא מדרבנן ואסר הרמ"א לאכול לפניו. [וראה בקובץ תשובות לרשכבה"ג מרנא הגר"ש אלישיב זצוק"ל (ח"י סי' פ"ט) מש"כ בענין זה]. אמנם היה רבינו שולח לראות שהרבנית תאכל ואף ביום ראשון של ר"ה, [שנשים אינן חייבות במצות שופר שהוא מצוה שהזמן גרמא], וכן אמר לבניו כשהיו לפני גיל בר מצוה שיאכלו.

ואף כשחל ראש השנה בשבת, לא היה מקדש לפני תפילת מוסף, אף שאין את הטעם הנ"ל, מ"מ לא הרגיש צורך בכך, [והרי אף לפני תפילת מוסף אין לאכול אלא טעימה לחוד], ובפרט שהתפלל כותיקין, ואחרי תפילת מוסף היה זמן לקדש ולאכול לפני חצות, ע"י בסמוך.

[ולא היה הדבר מפני שחשש לדעת הגר"א (הובא בביאור"ל סי' רע"ג ד"ה כתבו) שקידוש על מיני מזונות אינו בכלל קידוש במקום סעודה, שלפעמים בעת הצורך וכונן כשהיה ממתין מלאכול סעודת שבת עד שבאו בניו מתפילתם בישיבה, היה מקדש תחילה על מיני מזונות].

11. אמנם כיון שרבינו התפלל כותיקין, היה מספיק לאכול סעודת יו"ט לפני חצות. ולמי שלא יספיק לאכול לפני חצות, אמר שעדיף שיקדש לפני תקיעת שופר ויאכל פחות מכביצה. שהרי המשני"ב (תרנ"ב, ז') התיר טעימה בעלמא לצורך גדול, כמבואר שם שהמצפה ללולב ימתין מלאכול עד חצות ולא יותר, אפי' ביום ראשון שנטילת הלולב מן התורה, שאסור להתענות ביו"ט. אמנם כיון שהטעם הוא מפני איסור עינוי, די בטעימה בעלמא.

מיהו יש לציין שכתב המשני"ב (רפ"ח, ב') שבראש השנה מותר להאריך עד אחר חצות, וכיו"ב כתב (תקצ"ז, ב') דלכו"ע מותר להתענות בר"ה ולהתפלל עד חצות אע"י דבשאר שבת ויו"ט אסור, וציין לדברי הרמ"א (תקפ"ד, א') שכתב שמאריכים בפיוטים ותפילות עד חצות. [ויש שהביאו לזה ראייה מהמבואר בנחמיה (ח', ב') שהאריכו בראש השנה בתפילה עד מחצית היום, ורק אח"כ הלכו לאכול, עיי"ש]. וראה במשני"ב שם שאם חל בשבת אין להאריך יותר מחצות.

מ"מ יש שחששו גם בראש השנה שלא להתענות עד חצות, והתירו מחמת כן לטעום קודם תקיעת שופר, וכיוצא בזה השיב החזו"א במכתב (גנוזים ושו"ת א', עמ' קצ"ו), שמקילים באכילת כזית קודם תקיעת שופר, מפני שאין להתענות ביו"ט עד אחר חצות. וכ"ה במעשה רב (אות ר"ז) שלא האריך הגר"א בתפילה בר"ה, לפי שאין להתענות בו עד חצות כמו שאר יו"ט. [וראה הדעות בזה בביאורים ומוספים שבהוצאת דרשו סי' תקפ"ח הע' 3].

אמנם יש עצה לזה ע"י שישתה מים לפני תפילת שחרית, שמותר לו לשתות שעדיין לא התחייב בקידוש, וממילא לא יהא בכלל המתענה ביו"ט, אף אם לא יאכל עד חצות, [ומובא באלף המגן (תקצ"ז, ב'), ובערוך השולחן (רפ"ח, א'), אמנם הפמ"ג (א"א קנ"ז, ג') נסתפק בזה אם סגי בשתיה או שמא בעינן אכילת כביצה].

ויש מפקקים בעצה זו משום דברי המשני"ב (קנ"ז, ה') עיי"ש. ומשום דברי המשני"ב (רפ"ו, א') דבעי "טעים מידי", ומקורו מהפמ"ג שם שכתב "ואי טעים מידי קודם תפלת מוסף, כההיא דסי' רפ"ו סעיף ג'", והלא שם כתב השו"ע דמותר לטעום קודם מוסף דהיינו אכילת פירות או פת מועט. וי"ל.

...

י. רבינו הקפיד שבתקיעת ה"שברים" יהיה הפסק משהו בין שבר לשבר

12

12. משום שאם לא יפסיק ביניהם כלל, יחשב כקול אחד העולה ויורד,

והרי כל הקולות כשרין לתקיעה ולא יחשב שברים, ששברים הם ג' קולות חלוקים. וביאר בנו הגר"ש שליט"א שכיון שהשבר שאנו רגילין בו בנוי מאוטאו, לכך אם לא יפסיק ביניהם, יש לחוש שהוא של סוף השבר הקודם, יבלע באו של תחילת השבר שלאחריו.

...

י. רבינו פי' דברי החזו"א שב"שברים תרועה" לא יהיה הפסק בין השברים לתרועה 13.

13. הנה התורה אמרה יום "תרועה" יהיה לכם, ומתרגמינן יבבא, והיינו קול בכי כמו שנאמר ותיבב אצל אם סיסרא, ובקול בכי יש גנוחי והיינו כשברים, ויש ילולי והיינו כתרועה, ומספק"ל אם כוונת הכתוב לקול גנוחי או לקול ילולי או לקול גנוחי וילולי, ובכל תרועה יש לתקוע קול פשוט לפניו וקול פשוט לאחריו, ומחמת ג' הספיקות הנ"ל אנו תוקעים תש"ת תשר"ת. ונחלקו הראשונים אם יש להסמיך את השברים לתרועה בלא הפסק, שהרי עושין כן משום הספק שמא תרועה היא קול גנוחי וילולי יחד, ואם יפסיק ביניהם הוי כמו שהפסיק באמצע קול התרועה. או שמא אדרבא יש להפסיק ביניהם מעט, כיון דגנוחי וילולי לא עבדי אינשי בנשימה אחת.

ועל כן כתב השו"ע (או"ח תק"צ, ד') שירא שמים יצא ידי כולם, ובתקיעות דמיושב [שקודם מוסף] יעשה בנשימה אחת, ובתקיעות דמעומד [שבמוסף] יעשה בשתי נשימות. וכתב המשני"ב (שם, י"ח) דמ"מ לא יתקע שברים תרועה בכך אחד בלתי שום הפסק, דבכה"ג לא מיקרי נשימה א', אלא יפסיק מעט רק שלא יהיה בכדי נשימה בינתיים.

ותמה החזו"א (קל"ו, א') על דבריו, דמה שאמרו הראשונים בנשימה אחת הכוונה בלא הפסק כלל, שהשברים והתרועה יהיו בנשימה א', ושתי נשימות היינו בהפסק של פחות מכדי נשימה ביניהם, ולכך כיון דירא שמים חושש לשני הדעות, בתקיעות שברים תרועה דמיושב יש להריע מתוך השבר ואפילו פחות מכדי נשימה לא יפסיק, ובתקיעות דמעומד יפסיק פחות מכדי נשימה.

ורבינו פי' דברי החזו"א שכתב ש"מריע מתוך השבר" ואין להפסיק כלל אלא "בכך אחד", היינו שהתרועה יוצאת מיד אחר השבר בלא הפסק כלל, והעיד שכן היו תוקעים אצל החזו"א בתקיעות דמיושב, וכפי שחקר מהגר"ש כהן שתקע אצל החזו"א רבות בשנים. ומ"מ אמר רבינו לבעל תוקע בבהכ"נ שנתקשה בכך וחשש לקטיעת קול השלישי של השבר, שיעשה ארבע שברים וממילא השבר השלישי יהיה שלם ללא חשש, ואין חסרון בהוספת קול שבר.

...

יא. שיר של יום בר"ה שחל בשבת למנצח על הגיתית 14.

14. היינו שיר של ר"ה ולא שיר של שבת, אף ששבת דוחה שיר של יו"ט, מ"מ שיר של ר"ח דוחה שיר של שבת כדי לפרסם הר"ח, ובר"ה אין ר"ח דוחה שיר של ר"ה, ומ"מ כיון שהשבת נדחת מפני ר"ח ממילא יאמר שיר של ר"ה, כן העיד הגר"ע טבצניק שליט"א, וראה הטעם בלוח א"י ע"פ דברי הרמ"ע מפאנו.

...

יב. הקפיד לאכול בשר בראש השנה 15.

15. משום דאי' בספרי שיש דין שמחה בראש השנה. וראה בשו"ע (או"ח תקצ"ז, א') אוכלים ושותים ושמחים בראש השנה, ובמשני"ב (שם, א') דמצוה של "ושמחת בחגך" שייך גם בר"ה, שגם הוא בכלל חג, [ועי' מה שפלפל בזה בארוכה השאג"א סי' קי"ב]. וקיום מצות שמחה בזה"ל על ידי בשר ויין. וביותר לענין ראש השנה, שנאמר (נחמיה ח', יז) אכלו משמנים ושתו ממתקים.. כי קדוש היום לאדונינו.. ובפי' הרס"ג (שם) כתב שאין משמנים אלא בשר שמן, ושתו ממתקים יין עסיס ותיירוש מתוק, כדי שתהא השנה הזאת מתוקה עליכם. ושנינו במשנה (חולין פ"ג א') בד' פרקים בשנה צריך הטבח להודיע אמה מכרתי, לפי שהיו מרבים בסעודה ויש לחוש לאותו ואת בנו, וא' מד' הפרקים הוא ערב ראש השנה.

והביא המשני"ב (תקכ"ט, י"א) שמבואר בגמ' (ע"ז ה' ב') שתיקנו חכמים להרבות בסעודה בר"ה, וברש"י שם כתב דיו"ט הוא ואוכלין בשר. וכתב בשע"צ (שם, י"ג) שעושין כן לסימן טוב שהוא תחילת השנה. ומקורו מדברי תוס' בע"ז שם. וכתב הרמ"א (תקפ"ג, א') בשם המרדכי מתשו' הגאונים שנוהגין לאכול בשר שמן בר"ה. **אמנם לענין יין אמר רבינו שא"צ לשתות בר"ה בשביל שמחה**, דכיון שאין שלמי שמחה בר"ה, ממילא לא נאמר בזה מה שאמרו בגמ' (פסחים ק"ט א') בזמן שביית המקדש היה קיים אין שמחה אלא בבשר, שנאמר וזבחת שלמים וגכו', ועכשיו שאין בית המקדש קיים אין שמחה אלא ביין, שנאמר ויין ישמח וכו'. ועי' מש"כ בזה הגר"י קרליץ זצ"ל בספר חוט שני (ר"ה פ"ז). (ימי הרחמים להגר"י ספטימוס שליט"א).

- קרעו שערי שמיים לרפואת המתמיד מרן הגאון האדיר רבי חיים בן רעשא רייזל ברמן שליט"א. קו תהילים לרפואתו: 02-588-0517

- העתירו בתפילה ובתחנונים לרפואת הגאון המופלג רבי יעקב בן רויזא רייזל גרנרש שליט"א, אביו של הגר"א גרנרש שליט"א מרבני המכון

- בימים אלו יצא לאור ספר שיח ימים ובו שו"ת עם רשכבה"ג מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי זצוק"ל בעניני פרשיות התורה, עם הוספות ותיקונים, הספר זכה להערה תורנית מיוחדת מרשכבה"ג מרן ראש הישיבה הגר"ד לנדו שליט"א, וכעת במהדורה המיוחדת נוסף ההערה בראש הספר, ישיבות ובתי כנסיות המעונינים לקבל את הספר להכניסו לאוצר הספרים ללא תשלום, ניתן לפנות למערכת דרך אמונה.

- ברכת מזל טוב שלוחה להגאון רבי אברהם חיים שציגל שליט"א מח"ס דולה ומשקה, ומרבני המכון לרגל הולדת נכדו, בן לבנו הרב רפאל, יה"ר שיגדל הרהר הנולד לגדול בישראל. ויזכו הוריו וזקניו לרוות ממנו אך נחת דקדושה כל הימים

יו"ל ע"י מכון "דרך אמונה" בקול ובכתב - קו דרך אמונה: 0799-211-666 לקבלת הגיליון במייל: a0799211666@gmail.com

הגיליון מובא מידי שבוע במסגרת חוברת אוצר הפרשה, גליונות מרביתו זצוק"ל ושלטי"א ניתן לקבלו במייל - a169258235@gmail.com

נא טלו שותפות בזיכוי הרבים - לתרומות והנצחות ליזכות ולע"ג ניתן לפנות למייל אוצר הפרשה, וכן במספר - 055-760-0055